

[Justitsministeren.]

havde lovet navngivne strafafsonere benådning. Jeg vil dertil sige, at jeg selvfølgelig har lovet de pågældende at undersøge mulighederne for benådning for dem, som jeg har lovet det for andre, der ved mine besøg i fængslerne har henvendt sig til mig.

Jeg vil gerne rette det ærede medlem på et andet punkt. Det ærede medlem sagde, at de meget omdisputerede løsladelser, hvis tidspunkt jeg beklager, fandt sted den 23. december. Det er ikke rigtigt, de havde fundet sted forinden.

De bemærkninger, det ærede medlem gjorde om sammenhængen mellem den førte benådningspolitik og den af landet førte udenrigspolitik, kan jeg ikke se har nogen relevans.

Til det ærede medlem hr. Viggo Starcke vil jeg sige, at det synes mig, at det ærede medlem har gjort sig skyldig i en misforståelse. Det ærede medlem synes at gå ud fra, at der i fremtiden alene skulle være tale om prøveløsladelser. Jeg har forstået det således, at det, der er rejst principielt ønske om fra praktisk talt alle sider, er, at benådningspraksis og fremgangsmåden ved benådningssagers behandling skulle være den samme som i almindelige kriminelle sager.

Til det ærede medlem hr. Bøgholm og det ærede medlem hr. Thestrup, som rejste ønske om, at der blev udarbejdet en hvidbog om de gennemførte benådnings, vil jeg gerne sige, at det er et spørgsmål, som vi naturligvis må overveje. Jeg kan sige med det samme, at da det drejer sig om et meget stort antal strafafsonere, måtte det blive et meget omfattende værk, og personlig har jeg en fornemmelse af, at det vanskeligt ville kunne tilfredsstille det formål, jeg tror man har dermed, fordi jeg er sikker på, at det hele ville være så uoverskueligt, at man vanskeligt kunne danne sig et indtryk af en retningslinie, men det er klart, at det derom fremsatte ønske vil blive overvejet.

Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen spurgte, om mine slutbemærkninger i formiddags skulle forstås derhen, at man ikke ville anvende den fuldt normale fremgangsmåde, altså at høre samtlige retter, der havde beskæftiget sig med den konkrete sag, idet det fremgik af mine udtalelser,

at det var hensigten kun at høre den ret, som i sidste instans har afsagt dom i sagen. Jeg forstår det ærede medlems bemærkninger derhen, at det er en henstilling, og jeg vil naturligvis tage op til overvejelse, om det vil være rigtigt også at høre de retter, der i underinstansen har afsagt dommen. Det ærede medlem ved ligesom jeg, at der hyppigt kan være afvigelser i domme ved forskellige instanser, og det er vist klart, at den afvigende opfattelse, som er nedfældet i dommen, må gå videre i den udtalelse, der fremkommer fra den pågældende ret overfor et benådningsandragende. Det vigtigste vil vel nok være, at den ret, der i sidste instans har afsagt dommen, udtaler sig.

Jeg mener, jeg har ret til efter denne debat at konstatere, at man fra alle sider er enig om, at når der fremtidig opstår spørgsmål om benådning af nogle af de tilbageværende strafafsonere, dømt i medfør af straffelovstillaegget, skal man indhente erklæring fra anklagemyndigheden og den ret, som i sidste instans har afsagt dommen i straffesagen, og i princippet følge de almindelige retningslinier, der gælder for benådning.

Kristen Amby: Det er rigtigt, som mit partis ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, at alle rigsdagsmedlemmer, der har været medlemmer siden krigen, har et ansvar for den situation, vi er blevet bragt i, men jeg synes også, det er rigtigt at prøve på at klargøre for sig selv og også for tinget og forsåvidt også for offentligheden, hvori vort ansvar består. Jeg vil finde, at mit ansvar består i, at jeg har undladt at være skeptisk nok overfor den forvaltningsgren, som disse sager henhører under, altså overfor justitsministeriet eller justitsministeren, om man vil, alle de justitsministre, der har fungeret efter krigen, skønt der var grund nok dertil. Jeg mindes endnu, hvordan jeg i eftersommeren 1945 fra tingets talerstol måtte forlange oplysninger af den daværende justitsminister, fordi hans rigsadvokat handlede stik imod et løfte, justitsministeren havde givet det udvalg, der havde med det ekstraordinære straffelovstillæg at gøre. Der var nemlig i hele udvalget almindelig tilslutning til den tankegang, at minimumsstraffen var for høj, vi kunne ikke forstå, at den skulle